πομπή

πομπή κ. **μπομπή, η,** ουσ. [<αρχ. πομπή], η πομπή. **1.** η διαπόμπευση, ο διασυρμός, το ντρόπιασμα: «τέτοια πομπή που του κάνανε, ούτε εγκληματίας να ήτανε!». **2.** συνήθως στον πλ. **οι πομπές,** η ντροπή, η ατιμία, οτιδήποτε ντροπιάζει κάποιον: «δε βλέπει τις πομπές της γυναίκας του, μόνο ενδιαφέρεται για το τι κάνουν οι άλλες!»·

- *εν πομπή,* με μεγάλη επισημότητα, πανηγυρικά: «η υποδοχή του πρωθυπουργού έγινε εν πομπή απ' το αεροδρόμιο μέχρι το ξενοδοχείο που κατέλυσε»·

- *εν πομπή και παρατάξει,* (ειρωνικά) με κωμική μεγαλοπρέπεια: «στην εξέδρα που είχε στηθεί μπροστά απ' το χώρο της παρέλασης, κατέφθασαν όλοι οι επίσημοι εν πομπή και παρατάξει». Συνήθως αναφέρεται σε πολιτικά πρόσωπα, που καταφθάνουν σε κάποιο χώρο το ένα μετά από το άλλο, σύμφωνα με το τυπικό, που με τη συνεχή επανάληψή του καταντά όλη τη διαδικασία της προσέλευσης γελοία·

- *κάθεται η πομπή στο δρόμο και γελά τον κόσμο όλο,* λέγεται ειρωνικά για εκείνους που, ενώ είναι οι ίδιοι άξιοι χλεύης, κάθονται και χλευάζουν άλλους·

- *μακρύναν τις ποδιές τους να κρύψουν τις πομπές τους,* λέγεται ειρωνικά για εκείνους που μάταια προσπαθούν να κρύψουν την ντροπή, την ατιμία τους. Ο πλ. και όταν αναφερόμαστε σε ένα μόνο άτομο·

- *ούτε πόρτα χωρίς καρφί, ούτε σπίτι χωρίς πομπή,* βλ. λ. σπίτι·

- *χωρίς κέρδος κέρατα, χωρίς πομπές κουδούνια!* βλ. λ. κέρδος.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας